

Η συγκρότησις της αδελφότητος.

Η φήμη του άρχισε να απλώνεται παντού. Άλλοι μιλούσαν για την αυστηρή νηστεία και εγκράτειά του. Άλλοι θαύμαζαν την απλότητα και την απάθειά του. Άλλοι έμειναν κατάπληκτοι με την εξουσία του στα πονηρά πνεύματα, με την βαθιά του ταπείνωσι, με την ηθική του καθαρότητα. Πολλοί, από τις γειτονικές πόλεις και τα χωριά, άρχισαν να έρχονται για να τον συναντήσουν. Ο ένας ήθελε να τον συμβουλευθή. Ο άλλος να συζητήση ένα πρόβλημά του. Ο τρίτος να τονωθή με δύο λόγια του. Και ο καθένας έφευγε αποζημιωμένος για τον κόπο του ερχομού του. Έφευγε παρηγορημένος και ειρηνικός. Τα απλά και ευλογημένα λόγια του Οσίου επιδρούσαν ευεργετικά στην ψυχή του κάθε επισκέπτη.

Με πολλή αγάπη τους δεχόταν όλους. Μερικοί μάλιστα του ζητούσαν να ζήσουν κοντά του. Ο Όσιος συνήθως τους απέτρεπε προβάλλοντας τις δυσκολίες και τους κινδύνους. Όταν όμως διαπίστωνε θερμό ζήλο, ανδρείο φρόνημα και σταθερή απόφασι για μία αφιερωμένη ζωή, υποχωρούσε στις παρακλήσεις. Έτσι πολύ σύντομα συγκεντρώθηκαν κάτω από την εμπνευσμένη καθοδήγησί του δώδεκα ψυχές. Για ένα μεγάλο διάστημα ο αριθμός αυτός δεν άλλαξε. Όταν ο θάνατος επισκεπτόνταν κανένα από τους αδελφούς, κάποιος άλλος ερχόταν και τον αναπλήρωνε και έτσι ο αριθμός ήταν πάντα ο ίδιος με τον αριθμό των μαθητών του Κυρίου η των φυλών του Ισραήλ.

Η ζωή τους κυλούσε ήσυχα και ειρηνικά. Καθημερινά, πύρινες προσευχές, υψώνονταν προς τον Κύριο. Επτα φορές την ημέρα δεχόταν η μικρή εκκλησία τους μοναχούς: Μεσονυκτικό, όρθρο, α΄, γ΄, στ΄ και θ΄ ώρες, εσπερινό και απόδειπνο. Για τις θείες Λειτουργίες καλούσαν ιερείς από τα γειτονικά χωριά.

Ένα χρόνο μετά τον ερχομό των αδελφών εγκαταβίωσε στην νεοσύστατη Μονή, και ο ιερομόναχος Μητροφάνης, που έκειρε μοναχό τον Όσιο. Οι αδελφοί τον υποδέχθηκαν με χαρά, και ομόφωνα τον εξέλεξαν ηγούμενο. Τώρα μπορούσαν συχνότερα να τελούν την θεία Λειτουργία. Η χαρά τους όμως δεν κράτησε πολύ, γιατί ο ιερομόναχος σύντομα πέθανε. Τότε άρχισαν να παρακαλούν τον Όσιο να δεχθή την ιερωσύνη και να αναλάβη την ηγουμενία. Εκείνος αρνήθηκε. Ήθελε να μιμήται τον Κύριο και να υπηρετή σαν δούλος όλους τους άλλους. Μόνος του έστηνε κελλιά, άνοιγε πηγάδια, κουβαλούσε νερό σε κάθε αδελφό, έκοβε ξύλα, έψηνε ψωμιά, έρραβε ρούχα, μαγείρευε για όλους και εκτελούσε ταπεινά, όλα τα διακονήματα. Τον ελεύθερο χρόνο του τον αφιέρωνε στην προσευχή, και στην νηστεία. Τρεφόταν μόνο με ψωμί και νερό, και αυτά σε περιορισμένη ποσότητα. Κάθε νύχτα αγρυπνούσε στην προσευχή, και ξεγελούσε τον εαυτό του με ένα σύντομο ύπνο.

Η σκληρή ζωή του όχι μόνο δεν κλόνιζε την υγεία του, αλλά, σαν να ενίσχυε το σώμά του, του έδινε δυνάμεις για μεγαλύτερες ασκήσεις. Αυτό δημιουργούσε κατάπληξι σε όσους τον γνώριζαν.

Η εγκράτεια, η ταπείνωση, η ευλαβική του ζωή, αποτελούσε παράδειγμα για όλους τους αδελφούς. Απέραντο θαυμασμό έτρεφαν για τον επίγειο αυτόν άγγελο και με όλες τους τις δυνάμεις προσπαθούσαν να τον μιμηθούν στην νηστεία, στην προσευχή, στους συνεχείς κόπους. Άλλοτε έρραβαν, άλλοτε αντέγραφαν βιβλία, άλλοτε καλλιεργούσαν τους κήπους. Ενώ επικρατούσε απόλυτη ισότητα, ο Όσιος έλαμπε σαν την σελήνη ανάμεσα στα άστρα.

Η φήμη για την ασκητική ζωή του όλο και μεγάλωνε. Ο αδελφός του Στέφανος του έφερε τον δωδεκαετή γυιό του Ιωάννη. Ο νέος βλέποντας την αγία ζωή του Οσίου και ακούγοντας για τα κατορθώματά του πόθησε να τον ακολουθήσει. Έγινε μοναχός, και ωνομάσθηκε Θεόδωρος. Έζησε στην μονή της Αγίας Τριάδος εικοσιδύο χρόνια και ασχολήθηκε με την αγιογραφία.

Η έλλειψις ιερέως και ηγουμένου γινόταν ολοένα και πιο αισθητή, καθώς περνούσε ο καιρός. Δεν ήταν εύκολο να προσκαλούν πάντοτε ιερείς από τα χωριά, και υπήρχε ανάγκη κάποιου χειραγωγού με την υπεύθυνη εξουσία του ηγουμένου. Βέβαια και για τα δύο δεν υπήρχε καταλληλότερο πρόσωπο από τον άγιο θεμελιωτή της μονής. Εκείνος όμως συστηματικά, απέφευγε να αναλάβη την ηγουμενία. Ήθελε να είναι ο τελευταίος μοναχός, δούλος και υπηρέτης όλων.

Η εκκρεμότητα αυτή κράτησε περισσότερο από δέκα χρόνια. Στο τέλος συγκεντρώθηκαν όλοι οι αδελφοί και του είπαν:

-Πάτερ, δεν μπορούμε πλέον να ζούμε χωρίς ηγούμενο. Ζητούμε να γίνης διδάσκαλος και χειραγωγός μας. Θέλουμε να αποκαλύπτουμε καθημερινά, σε σένα, όλους μας τους λογισμούς, όλους τους πειρασμούς που αντιμετωπίζουμε, όλες τις αμαρτίες που κάνουμε. Θέλουμε καθημερινά, να παίρνουμε από σένα συγχώρησι για τις αμαρτίες μας. Θέλουμε να μας λειτουργήσ και να μας κοινωνήσ συχνά.

Ο Όσιος επιχείρησε πάλι να αρνηθή:

-Αδελφοί μου, ούτε απλό λογισμό δεν είχα ποτέ να γίνω ηγούμενος. Ένα πράγμα ποθώ: να τελειώσω τις ημέρες μου ως απλός μοναχός. Σας παρακαλώ, μη με πιέζετε. Ας αναθέσουμε το θέμα αυτό στον Θεό. Αυτός θα μας αποκαλύψη το θέλημά Του και τότε θα δούμε τι θα κάνουμε.

Οι μοναχοί, δεν υποχώρησαν στο αίτημά τους. Αδιάκοπα τον απασχολούσαν με

αυτό. Τον απείλησαν ακόμη:

-Εάν δεν θελήσης να αναλάβης τις ψυχές μας και να γίνης ποιμένας μας, θα αναγκασθούμε να φύγουμε όλοι. Θα εγκαταλείψουμε το μέρος αυτό που τόσο κοπιάσαμε, θα καταπατήσουμε τις μοναχικές μας υποσχέσεις και θα σκορπισθούμε σαν περιπλανώμενα πρόβατα εδώ και εκεί.

Ο Όσιος στο τέλος κάμφθηκε. Συγκινημένος και νικημένος από τις ικεσίες και τις απειλές, ξεκίνησε μαζί με δύο ηλικιωμένους μοναχούς, για την πόλι Περεγιασλάβλ Ζαλένσκυ προς τον επίσκοπο Βολίνσκυ Αθανάσιο, αναπληρωτή του μητροπολίτου Μόσχας Αλεξίου, ο οποίος έλειπε στην Κωνσταντινούπολι.

Ο ιεράρχης δέχθηκε με χαρά τον ασκητή για τον οποίο είχε ακούσει πολλά. Τον ασπάσθηκε και άρχισαν μία πολύωρη πνευματική συζήτησι. Στο τέλος της συζητήσεως ο Όσιος έβαλε μετάνοια στον επίσκοπο και τον παρακάλεσε να διορίση έναν ηγούμενο. Εκείνος απάντησε:

-Εσύ πρέπει να γίνης πατέρας και ηγούμενος στους αδελφούς. Εσύ που τους συγκέντρωσες στην μονή της Αγίας Τριάδος.

Ο Όσιος αρνήθηκε λέγοντας ότι είναι ανάξιος. Ο επίσκοπος όμως του είπε χαριτολογώντας:

-Βλέπω ότι έχεις αποκτήσει όλες τις αρετές εκτός από την υπακοή.

Τότε ο μακάριος Σέργιος υποκλίθηκε και απάντησε:

-Ας γίνη το θέλημα του Κυρίου. ευλογημένο το όνομα του Θεού στους αιώνες.

Όλοι συγκινημένοι απάντησαν· Αμήν.

Ο επίσκοπος χειροτόνησε τον Όσιο διάκονο και ακολούθως πρεσβύτερο. Μετά την ανάδειξί του σε ηγούμενο τον συμβούλευσε:

-Τώρα που έλαβες το αξίωμα της ιερωσύνης, να θυμάσαι τις εντολές του μεγάλου Αποστόλου Παύλου: Τα ασθενήματα των αδυνάτων βαστάζειν, και μη εαυτοίς αρέσκειν. (Ρωμαίους ιε', 1). Αλλήλων τα βάρη βαστάζετε και ούτως αναπληρώσατε τον νόμον του Χριστού. (Γαλάτας στ', 2)

Με ασυγκράτητο ενθουσιασμό προϋπάντησαν οι ερημίτες αδελφοί, τον ηγούμενό τους. Η θερμή αγάπη και ο απέραντος σεβασμός τους δεν μπορούσε να εκφρασθή. Ο Κύριος τους είχε χαρίσει αυτό που χρόνια ποθούσαν και για αυτό γέμιζαν πνευματική ευφροσύνη.

Ο Όσιος μπαίνοντας στην εκκλησία της μονής, απευθύνθηκε στον Θεό, και Τον παρακάλεσε να τον ευλογήση στην δύσκολη διακονία που ανέλαβε. Μετά απευθύνθηκε στους αδελφούς ενθαρρύνοντάς τους και προτρέποντας να μην χαλαρώσουν τον ζήλό τους για την ασκητική ζωή. Τους παρακάλεσε να συμπαρασταθούν στο έργο τους και τους έδωσε την πρώτη ηγουμενική ευλογία.

Συνήθως οι νουθεσίες του ήταν απλές και σύντομες. Πάντοτε όμως τις διέκρινε η σαφήνεια και η πειθώ. Ρίζωναν βαθιά στις καρδιές των ανθρώπων και καρποφορούσαν πλούσια στην ζωή τους. Δίδασκε και επηρέαζε τους άλλους περισσότερο με την ίδια την ζωή του, με το παράδειγμά του.

Σαν ηγούμενος δεν άλλαξε τον αυστηρό τρόπο ζωής και προσπαθούσε ακριβέστερα να εφαρμόζη τους μοναχικούς κανόνες. Διαρκώς, έφερνε στην καρδιά του τα λόγια του Κυρίου: Ος εάν θέλη υμών γενέσθαι πρώτος, έσται πάντων δούλος. (Μάρκος, ι', 44)

Τελούσε καθημερινά την Θεία Λειτουργία και ετοιμάζε τα πρόσφορα πάντοτε μόνος του. Άλεθε με τα ίδια του τα χέρια το σιτάρι και έκανε όλες τις άλλες αναγκαίες εργασίες. Ιδιαίτερα του άρεσε το ψήσιμό τους. Σε αυτό το διακόνημα δεν άφηνε κανένα άλλο, αν και πολλοί από τους αδελφούς ήθελαν να βοηθήσουν.

Πρώτος ερχόταν στις ακολουθίες και έφευγε τελευταίος. Στεκόταν μέσα στον ναό ευθυτενής, χωρίς να επιτρέπη στον εαυτό του να ακουμπήσει στον τοίχο ούτε να καθίση στο στασίδι. Εμψύχωνε στον αγώνα τους αδελφούς και θέρμαινε τον ζήλό τους με διηγήσεις από τους βίους των μεγάλων ασκητών. Ωδηγούσε με σύνεσι το λογικό του ποίμνιο και με τις πύρινες προσευχές του έδιωχνε τους νοητούς λύκους μακριά από την μάνδρα της μονής. Τον ίδιο ούτε καν τολμούσαν να τον πλησιάσουν από τότε που μεταμορφωμένοι σε φίδια γέμισαν το πάτωμα του κελλιού του και τους εξαφάνισε σαν καπνό, με την εγκάρδια προσευχή του.

Όπως αναφέραμε προηγουμένως, για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα ο αριθμός των αδελφών παρέμεινε δώδεκα. Κάποτε ήλθε στο μοναστήρι ο αρχιμανδίτης Συμεών, από το Σμόλενσκ. Απαρνήθηκε τις ανέσεις ενός εξαιρετικά ευκατάστατου βίου και με βαθιά ταπείνωσι παρακάλεσε τον Όσιο Σέργιο να τον δεχθή σαν απλό μοναχό. Μαζί του έφερε ένα σημαντικό ποσό χρημάτων και το παρέδωσε για να κτισθή ένας ευρύχωρος ναός.

Η νέα εκκλησία χτίσθηκε γρήγορα και από τότε πολλοί άρχισαν να συγκεντρώνονται κάτω από την φωτισμένη χειραγωγήσι του αγίου ηγουμένου. Ο Όσιος γνωρίζοντας από την προσωπική του πείρα τις δυσκολίες της μοναχικής ζωής δεν βιαζόταν να τους κείρη μοναχούς. Συνήθως έδινε εντολή να τους ντύνουν με ένα λινό μακρύ μαύρο ένδυμα, να τους αναθέτουν οποιοδήποτε διακόνημα και μόνον αφού μάθαιναν το τυπικό, και δεν παρουσίαζαν δυσκολίες στην μακρόχρονη δοκιμασία, τότε τους έκειρε μοναχούς, δίνοντάς τους μανδύα και σκούφο.

Με σχολαστική ακρίβεια εξέταζε την ζωή των μοναχών. Απαγόρευε πολύ αυστηρά να βγαίνουν από τα κελιά τους η να συζητούν μετά το απόδειπνο. Για αυτό αργά το βράδυ ο ακούραστος και ζηλωτής ηγούμενος μετά την ατομική του προσευχή, περιώδευε τα κελιά, και από το παραθυράκι έβλεπε τι έκανε ο καθένας. Εάν έβλεπε τον αδελφό να προσεύχεται η να εργάζεται η να μελετά ψυχωφελή βιβλία, με πολλή χαρά προσευχόταν για αυτόν στον Θεό. Εάν όμως άκουγε άσκοπες συζητήσεις η διαπίστωνε μάταιες ασχολίες κτυπούσε την πόρτα η το παράθυρο και έφευγε λυπημένος. Την επόμενη ημέρα καλούσε τον αδελφό και τον συμβούλευε. Ο υπάκουος συναισθανόταν αμέσως το σφάλμα του, ζητούσε συγγνώμη και ο Όσιος με πατρική αγάπη τον συγχωρούσε. Ο ανυπάκουος δεχόταν την τιμωρία της ανυπακοής του. Ο Όσιος συνδύαζε στην παιδαγωγική του την απλότητα με την αυστηρότητα. Ήταν ο πραγματικός ποιμένας των μοναχών και όχι ένας αδιάφορος μισθωτός.

[1] Η σημερινή κωμόπολις Γοροντόκ, που βρίσκεται μεταξύ της Μόσχας και της Λάυρας του Αγίου Σεργίου, 13 χιλιόμετρα από την τελευταία.

[2] Το μοναστήρι είχε την εποχή εκείνη δύο τμήματα, ένα για μοναχούς, και ένα για μοναχές.

[3] Όνομα ρωμαϊκό, που σημαίνει· υψηλός η ευπόληπτος.

[4] Φιννική φυλή, διασκορπισμένη στις επαρχίες Σβιάσκ, Καζάν, Όρενμπουργκ, Πέρμσκη, Κοστρόμ, και Νιζέγκοροντ.

Ι. Μ. Παρακλήτου Ωρωπού Αττικής, 2006

Πηγή: users.uoa.gr